

lucreția andronic

păcate omenești sau jurnalul unei fete bătrâne

Lucreția ANDRONIC

**PĂCATE OMENEȘTI
SAU
JURNALUL UNEI FETE
BĂTRÂNE**

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-345-7

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

PROLOG

Cunosc o poveste cu un bunic cu graiul plin de unduirile și rezonanțele prundișurilor bistrițene, și care știa să spună multe crezute și necrezute. Îl ascultau mulți dar îl asculta cuminte și încântată și o nepoată de dincoace de Siret. Și avea un obicei unchiașul ăsta, că-și purta nepoata să-i arate jucării și baloane care mai de care. Baloane pe care nepoata nu și le-ar fi dorit ale ei, dar ar fi vrut să le atingă, să se bucure mângâindu-le, dar el, bunicul, era pasămite om rău pentru că atunci când întindea ea degetul să mângâie, să atingă, moșul înțepa balonul și nu mai rămânea nimic!

* * *

JURNALUL

19 august

Pe zi ce trece port o povară tot mai grea. Va trebui s-o împart cu cineva, și cine ar putea fi mai discret și răbdător ca foaia de hârtie? Voi ruga-o să-ți vorbească în locul meu. Să-ți zugrăvească incandescența și ridicolul care m-au cotoplit fără voia mea și fără vina ta!

Îmi amintesc ziua aceea de sfârșit de vară când te-am văzut prima dată. Nu știam ce furtună sufletească avea să-mi aducă. Nu bănuiam că-mi va schimba atât de categoric viața. Toată gândirea, simțirea, toate prejudecățile, toată judecata, somnul, obiceiurile, comportamentul, totul, tot ce statornicisem pentru viața mea timp de peste 40 ani avea să se năruie până la temelii.

Prima imagine! A fost scânteia electrică care a declanșat cataclismul urii om echilibrat, stăpân deplin pe sine, cum mă considerasem atâția ani la rând.

Înalt, mlădios, un trup statuar, o ținută regească, cu un mers măsurat, egal, cu părul ondulat, platinat, asemenea unui marchiz și cu doi ochi... ochii au fost vina! Pătrunzători, duși undeva departe, cu o undă de melancolie amestecată cu dispreț. Doi ochi care călătoreau. Care nu vedeau pe nimeni. Doi ochi vecini cu zărilor. Două lumini umbrite de cine știe ce taine neștiute poate nici de ele. Doi ochi meniți a nu fi ușor dați uitării. Flacăra mocnită care desăvârșea o arhitectură umană desăvârșită. Un bărbat după care este imposibil să nu întoarcă femeile capul. Cu un aer ușor astral, încrezut, conștient de calitățile sale, nu era greu să-mi închipui că n-are nici un rost să-mi însușesc imaginea ta, că e mai mult decât o inconștiență să-mi opresc gândurile în preajma ta, cu atât mai mult că mă știam o femeie lipsită cu desăvârșire de orice farmec, cu un fizic ingrat și pe deasupra era evident faptul că ești cu 10-15 ani mai tânăr ca mine, deși podoaba ta capilară parcă ar contrazice. Argintul perucilor de marchiz! Cred că asta confirmă și aerul tău deosebit, distins, marțial. Tânăr, cu părul alb frumos ondulat, nu vezi la tot pasul!

Treceai pe strada mea. Privirea serioasă, ușor mirată, m-a descumpănit. Mi-a atras atenția. M-am surprins zâmbindu-mi ironic: asta mai lipsește - mi-am zis - să mă preocupe un dandy. Au trecut câteva zile. Te-am revăzut pe o bicicletă cu ghidon albastru. Ai oprit și ai vorbit cu un cetățean. Cine-i? m-am trezit întrebându-mă. Cine-i oare acest marchiz rătăcit de epoca sa? În aceeași zi te-am văzut iarăși. Ieșiseși de la instituția ce se află la trei case de locuința mea. A doua zi, a treia, iar! Și așa zile după zile, mă obișnuisem să te întâlnesc o dată sau de două ori pe zi.

Am înțeles repede că ești salariat la instituția aceea. Mi se părea curios dacă într-o zi nu te întâlneam. Mă pomeneam intrând în panică, mă copleșeau întrebări fel de fel, și în ziua respectivă eram nervoasă, nemulțumită, irascibilă, îmi ploua, nu puteam suferi pe nimeni, uricioasă, arțăgoasă,

de îmi era și mie greu de mine. Seara somnul îmi venea greu și neodihnit. Azi așa, mâine așa, am înțeles până la urmă de unde-mi veneau toate. Am înțeles că răul venea de la marchizul meu pe care nu-l văzusem în acea zi.

Nu mă mai preocupa meseria mea, nu mă mai interesau ca altă dată o serie întreagă de probleme. Rămânea întrebarea: „Cine este acest zeu terestru? De unde vine, cu ce se ocupă?” Nu știam, și nu îndrăzneam să întreb pe nimeni. Toată lumea mă cunoștea drept o femeie posacă, antipatică, seacă, rece, mult prea serioasă, caustică și zeflemitoare. Cum să mă apuc așa deodată la anii mei să încep a pune întrebări în legătură cu un bărbat? Și încă cu un gen de fante! Un gen de idol feminin, pentru că nu-mi imaginez că nu roiesc în jurul tău tot felul de femeiuști! O vreme mi-am închipuit că ești străin de oraș, că ești detașat, sau cu vreo misiune temporară. Îmi spuneam că vei pleca curând și neliniștea mea va lua sfârșit. Îmi spuneam că probabil ești însurat și că e incorect din partea mea să mă tot gândesc la tine. Mă contraria însă faptul că te vedeam mereu singur. Arareori însoțit de vreun bărbat, de obicei de condiție aparent mai modestă decât tine. Se terminase și perioada reformei administrative în care te bănuiam implicat, dar tu nu ai dispărut. Continuam să te întâlnesc. Începusem să-ți caut întâlnirile. La început involuntar, mai apoi cu disperare. Felul meu de a concepe și de a vedea viața se modificase vertiginos. Mă știam o fire constantă, stabilă, cu principii, moralistă și echilibrată. Totul se rotise cu 180 grade! În sufletul meu se înălța o pădure necunoscută, ciudată. Nu văd nimic prin desigurul arborilor săi. E prea devreme? Sau o fi asfințit încă o lumină pentru mine? Nu știu cum este când mori și nici când te naști. Simt însă că ceva a murit și că altceva cu totul nou s-a născut. Ceva necunoscut mie. Necunoscut încă. Știam că orice simțire sinceră trebuie ascunsă, că orice iubire trebuie păstrată în mare taină până nu știi ce-i este destinat, iar ca s-o aperi trebuie ferită de indiscreție. Știam că nimic nu-i mai curios ca sufletul omului. Această imensitate, întortocheată, complicată, de nepătruns, și care totuși are nevoie uneori de incredibil de puțin ca să se umple. Este deajuns un simplu „alo”, un „bună ziua”, un „noapte bună”, un surâs, o privire, și miracolul s-a înfăptuit. Imensitatea, golul, s-a umplut. Sunt lucruri sfinte, valabil sfinte pentru toate religiile globului, pentru întreaga scară de valori. Lucruri sfinte împotriva cărora nici un leac, nici o armă, și nici voința cea mai îndărătnică n-are efect. Auzisem că oricât de groasă s-ar așterne cenușa vremii peste trupul de aur al primei iubiri, aceasta nu încetează a lumina și încălzi viața până la ultima pâlpâire. Toate astea sunau ca un avertisment. Îmi repetam de zeci de ori pe ceas: „Nu! N-am să las țesătura aceasta caldă, perfidă, veninoasă, să mă înfășoare, să mă ademenească, să mă amețească! Această pânză de păianjen cu nevăzutele și tenacele ei ițe! N-am făcut-o până acum și tocmai la anii aceștia să mă las înhățată?” M-am hotărât deci să te evit pe cât posibil. Să-mi schimb traseul zilnic. Acoperisem cu carton geamul ce fatalmente avea în bătaia lui instituția la care lucrai. Nu admiteam lipsa de fermitate și nici actele gratuite de bravură. Nu concepeam lipsa de autocontrol. Și într-adevăr vreo 10 zile am reușit să te evit. Oare? Nu va fi fost o pură întâmplare? Orice va fi fost, cert este că duhul cel rău mi se strecurase până în măduvă. Am

trecut peste orice considerent și am început să te caut. Nu mai era loc pentru această luptă inegală și ridicolă în același timp. Am dat deoparte toate perdelele de orice natură ar fi fost, și mi-am reluat căutările ochilor tăi. Un înger sau poate un demon mă ajută. De câte ori ieșeam pe stradă, dimineața ori seara, te întâlneam. Aceeași statuie bine executată, serioasă și distantă. Aceleași buze poate un pic prea subțiri, ceea ce le conferea o ușoară expresie de zâmbet, ceva între ironie și dispreț. Un zâmbet uitat. Aninat. Rămas dintr-o enigmă. Un zâmbet ce totuși nu este zâmbet. Dealtfel statuile nu zâmbesc niciodată! Sunt conștientă că toate întâlnirile noastre sunt pură coincidență. O coincidență fericită, providențială pentru mine. Dar pentru tine? Oare puteai bănuși avalanșa de unde calorice emanate de bietul meu suflet? Radarul tău telepatic nu-ți sensibiliza nici un senzor? Prostii! Cum ar fi putut o fată bătrână, fără nici un fel de dotare estetică, să declanșeze cea mai nevinovată sau trecătoare atenție? În plus am ajuns la concluzia că ești un încrezut, arrogant, și mai ales misogin. Nu-ți ascund că această concluzie îmi face o anumită plăcere. Mă liniștește în privința concurenței feminine. În plus amorul propriu mă flata. Gândul că singurul bărbat din viața mea ștearsă și anostă, singurul care mi-a captat atenția, singurul care mi-a furat somnul, echilibrul și toate, absolut toate gândurile este un om serios, sobru, integru; gândul acesta mă ajută să fac față certurilor declanșate cu mine însămi. Atenuază cât de cât epitetele ce mi le atribui, și sentimentul penibil de ridicol, de neputință. Îmi scuză indiferența și lipsa preocupărilor ce mă caracterizaseră până nu demult. Momentele de neatenție din timpul orelor, pentru că uitasem să-ți spun că profesiunea mea este la catedră. O profesoară severă, rigidă, și destul de puțin agreată de elevi. Eram! Acum nici eu nu știu ce etichetă mi s-ar mai cuveni! Întreaga mea capacitate psihică și intelectuală gravitează ca un veritabil satelit în jurul persoanei tale. Din sutele de oameni pe stradă sau dintr-o adunare, nu te văd decât pe tine. Statura ta princiară terminată cu argintul ondulat al singurului marchiz rătăcit în secolul 20. Nimic și nimeni nu mă mai interesează.

După ce te zăresc, zbuciumul interior, neliniștea ochilor mi se potolește și pot privi liniștită în jur. Mi se reformulează contururile. Casele, copacii, oamenii își reiau formele și menirile pe care le avuseseră înainte de clipa fatală când ți-am văzut prima oară ochii. Ochii, aceste blesteme căzute pe biata mea existență! Aceste sentințe pe veci nerevocabile!

28 octombrie

Mergeam absentă, prăbușită în propria mea neputință, când brusc ridicând ochii, erai la doi pași înaintea mea. Am crezut că paralizez. Am înlemnit. Nici un pas în plus. Te-ai uitat nedumerit. Mi s-a părut că ai ridicat imperceptibil din sprâncene, poate și din umeri, și ți-ai continuat drumul, cu pasul tău majestuos. În seara asta, ca de altfel în altele nenumărate, până acum, am stat de vorbă cu tine, cu imaginea ta, cu enigma ce te înconjoară, până în zorii zilei. Ochii tăi îmi sunt atât de vii, atât de prezenți în sufletul meu, încât mă pomenesc sărutându-i. Și biata mea pernă suportă focul și

lacrimile sufletului meu! Am depășit perioada când o brumă de bunăvoință îmi mai dicta din ce în ce mai anemic. Am depășit faza lucidității. Mă văd silită să admit că dragostea este într-adevăr suverană de vreme ce atunci când ne prinde în mrejele ei ne dă peste cap cele mai ferme hotărâri. E dovada că nu poți afirma nimic despre propria-ți fire atâta timp cât inima nu și-a spus cuvântul. Este de ajuns un obiect, o priveliște, un parfum, ca să se declanșeze în tine, fără să vrei, întregul freamăt. Soarta își are legile ei inexorabile și oricât m-aș sili să le accept este mult prea greu să nu mă revolt. Visez cu ochii deschiși cât și închiși. A devenit o obsesie, nopți întregi, zile întregi. Nu-mi mai rămâne timp pentru nimic. Nu mai pot citi, nu mai fac vizite, evit orice amicitie. Fericirea mea se rezumă în a mă închide singură cu imaginea ta. Discutăm ore în șir tot felul de subiecte. Literatură, artă, muzică, teatru, știință, orice. Comentăm împreună persoane, personaje, și felurite probleme sociale. Ne înțelegem de minune. Niciodată nu te înfurii, nu mă contrazici și nu punem la îndoială enunțurile tale. Mă simt însoțită, ocrotită de toate mizeriile cotidiene. Mă simt favorizată de soartă, stăpâna unui tărâm intangibil. Compătimesc sincer și egoist toate cunoștințele și colegile mele. Le consider lipsite de spirit, cu preocupări meschine, incapabile de trepte superioare sau de trăiri mai puțin telurice. Singura mea grijă constă în a nu mă trăda, în a-mi asigura securitatea sufletească. Cât de ridicolă m-ar fi considerat! Cât de iresponsabilă față de propria mea moralitate de care făcusem atâta caz ani de zile! Motivată de această supremă grijă, de a-mi păstra cu sfințenie secretul și de obsesia mea tiranică privind persoana ta, am devenit și mai ursuză, și mai distantă, mai caustică, și mai greu de suportat. Verdictul clasic: „Fată bătrână și frustrată!”. Nu mă prea deranja. Îmi râdeam în barbă. „Nici nu știți voi ce iubire frumoasă și mare am! N-aveți decât să spuneți ce vreți, știu eu ce știu!” Și așa cu imaginea ta în permanență înaintea ochilor și sufletului, trec zile după zile.

14 noiembrie

Fericirea e foarte fragilă, e un lux pe care nu-l prețuiești niciodată cum se cuvine când ai șansa s-o întâlnești. Fericirea celor care se iubesc. După părerea mea, să iubești înseamnă să tremuri de spaimă la gândul unei primejdii posibile privind ființa iubită. Să iubești înseamnă să regăsești în orice clipă, cu ochii închiși, imaginea celui care este propria ta carne, înseamnă dorința nestăpânită să-l vezi, să-i auzi glasul, râsul. Înseamnă să ghicești, să presimți că la cutare cuvânt, la cutare evocare, va fi sensibil, că o privire de a ta ar fi pentru el plină de făgăduieli îmbătătoare. Să iubești înseamnă rând pe rând să tremuri de neliniște și să tresari de bucurie. Înseamnă să uiți de tine, să te oferi cu toată ființa celui care-ți ține loc de soare, de religie!

Soarele meu este în nori. Nu vrea să apară, nu vrea să mă lumineze. Dacă ar ști cât poate dăruia numai prin simpla prezență, câtă bucurie, câtă fericire, unei ființe care nu mai nădăjduiește de mult la nimic!

18 noiembrie

Tot n-am aflat cine ești și care îți este numele. Te alint cu o mie de diminutive, cu cele mai frumoase imagini. Nu-mi trece prin minte că într-o zi te-aș putea cunoaște personal, că am putea sta față în față, și chiar ne-am vorbi. O asemenea ipoteză de fapt chiar mă sperie. Mă paralizează numai gândul unei asemenea eventualități. Știu că viețuim în lumi diferite. Că nu avem cunoștințe comune și nici probleme profesionale care să ne aducă față în față. Dar zilele trec și inima mea își amplifică bătăile, spre disperarea și revolta mea. Cui îi pasă de nimicnicia mea? De infimitezimalul existenței sau lipsei mele? În raport cu gloata, cu eternitatea, exist oare?

4 decembrie

E aproape seara și azi nu te-am văzut. Unde umbli, dragul meu drag? Ți-aș fi povestit o mică scenetă care mi s-a părut a fi ecranizarea în miniatură a noțiunii de femeie, a statutului feminin! Ieșeam de la Alimentara. În prag, două fetițe înjur de 6-7 ani. Povestiseră ceva iar când am ajuns în fața lor, una din ele: „azi mi-a cumpărat mama cercei!” Și repede își trase căciulița de pe cap să-i arate celelalte cerceii, evident încântată. Cealaltă s-a uitat, a dat capul pe spate, s-a mai uitat o dată, ridică dintr-o nară în sus, cu un dispreț suveran: „aââ, amândoi la fel!” Fetița cu cerceii s-a uitat descumpănită în dreapta și în stânga, dezamăgită, întristată, și cu gesturi moi prinse a-și îndesa căciulița la loc pe cap. A doua, afișa o mină victorioasă de învingătoare, și imediat s-a întors pe un călcâi și a plecat. Mă uitam la ele. Învătau lecția vieții? De unde? Mai degrabă cred că-și urmau instinctul. Substanța ereditară. Vocația de viitoare femeie, de viitoare felină. Curios cum înveți a sfâșia de pui, fără ca cineva să te fi învățat. Cu imaginea asta, care pe jumătate m-a amuzat, pe jumătate m-a pus pe meditație, am trecut prin fața instituției unde lucrezi uneori până seara târziu. Nu ardea nici o lumină, de unde am dedus că hoinărești pe undeva, că s-ar putea să fi plecat. Oare va fi vreodată o zi în care să ne cunoaștem, să ne vorbim? Nu cer mai mult! Știu că nu mi se cuvine!

12 decembrie

Proprietărea mea este internată în spital. Se cade să-i fac o vizită. Am cumpărat câte ceva din ceea ce știu că-i place, mi-am luat picioarele la purtare, și iată-mă cale destul de lunguță. Cine o fi gândit spitalul orașului tocmai la marginea marginilor, n-a prea avut de a face cu bolile. De altfel, am auzit că inițial clădirea a fost destinată școlii normale, care însă s-a desființat destul de repede.

La spital, urc la etajul întâi unde este locatară pentru două săptămâni madam Vârlan, adică proprietara mea.

Un du-te-vino, un haz, o vânzoleală care m-a contrariat. Peste drum de salonul la care aveam eu treabă, tot felul de lume, internă și externă, de la toate etajele, intra și ieșea plină de haz. Ce poate să însemne toate astea mă mir eu față de bolnava mea? „Ei, o poveste cu cântec! În salonul de vis-à-vis este internat Sfântul Petru și toată lumea se îmbulzește să-l vadă!” - îmi spuse madam Vârlan. „Ce sfânt, dragă, ce bazaconie mai este și asta?” „Sfântul Petru, domnișoară, tot spitalul știe povestea, stai s-o auzi.”

Ți-o istorisesc și ție să te amuzi nițel. Cică într-un sat, nu mai știu exact care, a murit un moșneag. L-au înmormântat cu tot ceremonialul, l-au bocit cum se cuvine, și cu asta, - așa credeau baba lui și feciorii - își făcuseră datoria de creștini. Numai că în seara zilei când fusese înmormântarea, exact la ora 12, s-au auzit bătăi în geam. Baba speriată, buimacă a întrebat: „Cine-i acolo?” I-a răspuns o voce guturală: „Sfântul Petru, deschide babo, vin de la rai cu vești de la moș Gheorghe!” Biata babă, închinându-se, tremurând, a deschis ușa. În bătaia lunii, un înger! Înger adevărat! Cu aripi. Strălucea din cap până-n picioare ca muiat într-o baie de lumină. „Sunt Sfântul Petru, moșul tău stă la poarta raiului și nu poate intra pentru că n-are bani cu care să plătească intrarea. A spus să-i trimiți 15000 lei că altfel dârdâie de frig și de păcate! Raiul nu-l primește fără plată.” „Doamne iartă-mă, păcatele mele, da' de unde să-i trimit eu atâta bănet? Nu mai am în casă decât vreo 2-300 lei.” „Nu-i nici o nenorocire, - zise sfântul -, îmi dai cât ai iar după restul voi veni mâine tot la miezul nopții. Numai să nu spui nimănui nimic, că-i de rău cu moșul!” Sfântul a luat banii, a fâlfâit din aripi, baba a căzut cu fața la pământ închinându-se și bocind. Dis de dimineață, a alergat la feciorul său care trăia în același sat, gospodar și om așezat. „Vai de mine și de mine, măi. Vasilică, îmi trebuie neapărat 15000 lei. Musai să mă împrumuți. Oi vinde vaca, oile, ce-oi mai putea și în câteva zile îți înapoiez banii.” „Dar ce te-a apucat, mamă? Ce așa urgență? Pentru ce-ți trebuie o așa sumă mare?” S-a chinuit feciorul să scoată ceva de la ea, dar maică-sa nu se da spusă și gata. În cele din urmă, când a văzut că riscă să plece fără bani, biata babă a pornit a hohoti: „Dragul mamei, tat-tu stă la poarta raiului și nu poate să intre pentru că n-are bani de bilet și tu mă judeci ca pe hoții de cai! Dacă la noapte când vine Sfântul Petru nu-i trimit banii, o să-l mănânce focul iadului!” Și s-a pus biata babă pe bocit și căinat moșneagul ei care așteaptă de la ea ajutor și milă. Feciorul, om cu scaun la cap, a priceput imediat despre ce este vorba. „Bine, mamă, dacă-i așa, uite banii. Nu-l lăsăm noi pe tata fără rai.” I-a dat maică-sii banii, aceasta s-a dus liniștită la casa ei să aștepte miezul nopții. În timpul acesta, fiu-său s-a dus la miliție, a povestit tărășenia.

Cum s-a apropiat ora coborârii sfântului, milițianul cu feciorul moșului s-au pus de pândă. Într-adevăr, la ora 12 fix, a apărut o fantomă înfășurată în lumină. Nici n-a mai fost nevoie să bată în geam. Bătrâna i-a ieșit în prag tremurând, i-a dat banii, i-a mai transmis câte ceva moșului, s-a închinat iar până la pământ și pace bună. Cei din ascunzătoare au cam înlemnit. Milițianul a dat semne de derută. „Dacă, dacă e totuși venit din cer? Are aripi, luminează, nu prea seamănă a făptură